

РЕШЕНИЕ

№ 13305

гр. София, 03.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в
публично заседание на 19.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **1933** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Л. С. Х., [дата на раждане] в Н., ЛНЧ [ЕГН], против решение № УПВР-16/05.02.2025 г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл.70, ал.1 във вр. с чл.13, ал.1, т. 1 и т.2 от ЗУБ, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отхвърлена като явно неоснователна молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Жалбоподателят прави възражения, че административният орган необосновано не кредитира изложената от него бежанска история. Счита, че административният орган е провел една формална процедура без да изясни фактите и да даде възможност на жалбоподателя да обясни подробно причините, поради които е напуснал страната по произход. Твърди, че връщането в страната ще доведе до реална заплаха за него поради тежката хуманитарна ситуация там, която застрашава физическото му съществуване. Моли за отмяна на Решение № УПВР-16/05.02.2025 г. на интервюиращ орган на ДАБ и произнасяне по молбата му за закрила по общия ред.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Адв. Л. Г., назначена по реда на ЗПП също не се явява и не изразява становище.

Ответникът – интервюиращ орган на ДАБ при МС не се явява в съдебното заседание.

СПП също не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема

за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ПМЗ-ВР 315 от 23.01.2025 г. на РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа" от Л. С. Х. от мъжки пол, роден на [дата на раждане] в [населено място], общ. М.- лунг, Н., гражданин на Н., семейно положение - женен, ЛНЧ: [ЕГН]. Личните данни на молителя са установени въз основа на представен национален паспорт в оригинал. На основание чл. 70, ал. 1 от ЗУБ горесцитираната молба е разгледана в ускорено производство.

Проведено е интервю, за което е съставен протокол с рег. № УП – 18372/28.01.2026 г. По време на интервюто Л. Х. заявява, че е записан като роден в Т., [община], Н., където е родния дом на баща му и че всъщност е роден и живял в [населено място], област Муранг. Съобщава, че е завършил дванадесети клас и че е работил като наемен сезонен работник в строителството и земеделието. Съобщава, че работата му е била непостоянна. Посочва, че още когато е бил много малък семейството му е имало много заеми. Пояснява, че след като е починал баща му е трябвало той да продължи да изплаща дължимите суми. Изтъква, че не е искал да напусне страната си, но го е направил защото не е имал друга възможност. Обяснява, че хората на които е дължал пари са го притеснявали и притискали. Споделя, че целта му е била да намери работа, с която, да върне заемите. Добавя, че по същата причина от Н. в Република България е пристигнала и съпругата му. Допълва, че в Н. е останала да живее майка му и сестра му с нейното семейство и че хората, на които дължи пари продължават да ги притесняват.

Чуждият гражданин мотивира молбата си за международна закрила с проблеми от икономически характер. Същият разказва, че не е имал никакви проблеми във връзка със своята етническа и религиозна принадлежност в Н.. Посочва, че не е бил задържан и арестуван, нито пък е съден и осъждан в родината си. Твърди, че не е бил политически ангажиран. Пояснява, че не е имал проблеми с официалните власти, полицията и армията в родината си. Изрично допълва, че не е заплашван лично и не е насилван от никого в Н..

В административното производство е приложена Справка с рег. № МД-02-37/04.02.2026 г. относно Република Н., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Видно от нея, ситуацията със сигурността в Н. остава стабилна и в момента няма въоръжен конфликт, нито вътрешен, нито международен. Ситуацията с вътрешната сигурност е била пряко повлияна от напрегнатата политическа ситуация в миналото, която очевидно се подобрява през последните години. Демонстрациите в Н. са сравнително чести, по време на които се използва насилие и има единични случаи на смърт. През 2023-2024 г. са регистрирани само единични случаи на инциденти с използване на експлозиви. Те не са причинили смъртни случаи. Законите разпоредби в Н. осигуряват свободата на вътрешно и чуждестранно пътуване, емиграция и репатриране на своите граждани. Свободата на движение на непалските граждани като цяло се зачита от властите в страната.

В хода на образуваното производство административният орган е констатирал наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ и е приложил ускорена процедура. Постановил е решение №УПВР-16/05.02.2026 г., с което е отхвърлил молбата на Л. С. Х. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна. След анализ на личните причини, посочени в интервюто и преценка на данните от Справката за ситуацията в Република Н. е стигнал до извода за липса на предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка. От Върховния комисариат за бежанците при Организацията на обединените нации (ВКБООН) не е получено писмено становище.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 09.02.2026 г., жалбата срещу него е подадена на 12.02.2026 г., в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При проверката за законосъобразност на акта, на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че оспореното решение е издадено на основание чл.70 ал.1 от ЗУБ от компетентен административен орган съгласно заповед № РД-05-254 от 20.05.2025г., в установената писмена форма с изложени мотиви от фактическа и правна страна. В производството не са допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива.

В случая административният орган е счел, че са налице предпоставките на чл.13, ал.1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, а именно, че чужденецът се позовава на основания извън предмета на закона и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Обсъдени са предпоставките по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ и е прието, че не са налице основания за предоставяне на статут.

Настоящата съдебна инстанция споделя извода на административния орган. Съгласно чл.8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Жалбоподателят по време на интервюто посочва, че никога не е бил арестуван, съден или осъждан, не е имал проблеми със силите за сигурност, нито с властите поради религиозната си и етническа принадлежност. Не членува в политически партии, никога не са му отправяни заплахи, никога не му е оказвано насилие. Правилно при данните от интервюто е прието, че чужденецът не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, при което е приложим чл. 13, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, достатъчно основание при липсата на предпоставките по чл. 8, съответно по чл. 9 от ЗУБ молбата за международна закрила да бъде отхвърлена като явно неоснователна.

Съвкупно преценени, данните сочат, че липсват реални основания за търсене на закрила при условията на ЗУБ. А изявленията на чужденеца пред административния орган водят до извода, че действителният мотив за напускане на Н. е стремежът към по-висок стандарт на живот. В конкретния случай не става дума за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за икономически мигрант. За това свидетелстват собствените му заявления по време на административното производство, че е напуснал страната си на произход по финансови причини и желае да продължи пътя си към Италия. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, Мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен

характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Относно статута на бежанец, обосновано и законосъобразно е прието, че общата обстановка в Н. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г., нито посочените лични причини за напускане на страната по произход. Посочените от молителя причини, заради които е напуснал държавата си на произход, а именно: желанието му да намери работа, с която да изплати дължимите финансови средства имат личен, икономически, социален и битов характер. Те не са свързани с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и в този смисъл са ирелевантни за търсената закрила и не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Едновременно с това кандидатът не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасения за преследване.

Не се установява кандидатът да е преследван заради религиозната си принадлежност. Той не е имал проблеми в тази връзка. Срещу него не е имало конкретни посегателства. Спрямо него не е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а опасенията му от евентуални бъдещи заплахи са неоснователни. Л. С. Х. не обосновава основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Спрямо него не е осъществено преследване по чл.8, ал.4 от ЗУБ. Поради липса на предпоставките за предоставяне на бежански статут по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, искането за предоставяне на бежански статут законосъобразно е отхвърлено като неоснователно.

Не са налице предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут. Няма данни, че жалбоподателят е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отношение, или наказание. От изложеното следва изводът, че Л. С. Х. не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал. 1 т.1 и 2 от ЗУБ.

По отношение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ: В случая спрямо чужденеца не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила.

Наличието на заплаха по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ се установява, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Обстановката в Н. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице реална

опасност, която да е била повод за напускането му. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От посочената справка не може да се направи обоснован извод, че Н. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

За жалбоподателя липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Като допълнение на база установената фактическа обстановка може по безспорен начин да се направи извод, че при преминаването на лицето на българска територия първоначално същото не е имало никакво намерение да получи международна закрила в Република България. Видно от установеното в съдебното производство Л. С. Х. е получил документ за временно пребиваване в България, но десет месеца по-късно е заминал за С., за да работи за по-висока заплата. Оттам преминава в Ч., където обаче е задържан от властите без документ за пребиваване и върнат обратно в България, след което подава и текущата молба за закрила. От събраните доказателства по делото и проведеното административно производство става ясно, че чужденецът има проблеми от личен и финансов характер, които не представляват предпоставки за получаване на международна закрила по ЗУБ. Липсата на лично явяване на лицето в проведеното съдебно заседание обосновават извода, че Л. С. Х. е незаинтересуван от получаването на международна закрила в Република България.

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена. Така мотивиран, Административен съд София град, I - во отделение, 86-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Л. С. Х., [дата на раждане] в Н., ЛНЧ [ЕГН], срещу РЕШЕНИЕ № УПВР-16/05.02.2025 г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл.70, ал.1 във вр. с чл.13, ал.1, т. 1 и т.2 от ЗУБ, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отхвърлена като явно неоснователна молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

Решението е окончателно на основание чл.85, ал.3 от ЗУБ.

Съдия: